

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 44/2021-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. januára 2021, v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED], t. č. [REDACTED] [REDACTED], vo veci namietaných priet'ahov v konaní Okresného súdu Pezinok vedenom pod sp. zn. 1 Nt 103/2017 a namietaného nezákonného uznesenia Okresného súdu Pezinok sp. zn. 1 Nt 103/2017 z 23. októbra 2019 a nezákonného rozsudku Okresného súdu Pezinok sp. zn. 2 T 44/2012 z 30. mája 2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .
2. Žiadosti [REDACTED] o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaných priet'ahov v konaní Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 1 Nt 103/2017 a namietaného nezákonného uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 Nt 103/2017 z 23. októbra 2019 a nezákonného rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 44/2012 z 30. mája 2013.

2. Sťažovateľ vo svojom podaní označenom ako sťažnosť na priet'ahy a neúplnosť vyšetrovacieho spisu opísal okolnosti, za akých bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie jeho spoluobvineným pre zločin nedovolenej výroby omamných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c) a d) Trestného zákona. Uviedol, že následne bolo 5. apríla 2011 vznesené obvinenie aj jemu, pričom bola jeho trestná vec zároveň vylúčená na samostatné konanie. Po podaní obžaloby na jeho osobu sudca okresného súdu 4. októbra 2011 jeho trestnú vec opäť spojil s trestnou vecou spoluobvinených. Dňa 1. marca 2012 bola jeho trestná vec opätovne vylúčená na samostatné konanie vedené pod sp. zn. 2 T 44/2012. Rozsudkom z 30. mája 2013 bol sťažovateľ odsúdený na trest odňatia slobody 12 rokov nepodmienečne. Sťažovateľ uvádza, že Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) jeho odvolanie ako nedôvodné zamietol uznesením sp. zn. 4 To 111/2013 zo 4. decembra 2014 a Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 1 Tdo 66/2015 z 12. apríla 2017 zamietol jeho dovolanie.

3. Sťažovateľ podal 27. septembra 2017 na okresnom súde návrh na povolenie obnovy konania (konanie vedené pod sp. zn. 1 Nt 103/2017, pozn.) na základe novej výpovede bývalého spoluobvineného. Okresný súd o jeho návrhu rozhodol na verejnom zasadnutí 23. októbra 2019, teda až po 25 mesiacoch, tak, že ho zamietol. Na základe žiadosti o zaslanie fotokópií vyšetrovacieho materiálu z pôvodného spisu zistil, že príslušný spis 2 T 44/2012 obsahuje v časovom rozmedzí od 28. júna 2010 do 5. apríla 2011 len 28 strán (uznesenia s obálkami), čo podľa sťažovateľa potvrdzuje, že sa v jeho vyšetrovacom spise 2 T 44/2012 nenachádzajú žiadne dôkazné materiály vyprodukované

v predprípravnom konaní a odsúdený bol len na základe vyšetrovacieho spisu jeho spoluobvinených. Na neúplnosť spisu upozornil vo svojej sťažnosti na prietahy v konaní o jeho návrhu na obnovu konania, ako aj na verejnom zasadnutí, na ktorom sa rozhodovalo o jeho návrhu na povolenie obnovy konania.

4. Sťažovateľ podal na okresný súd sťažnosť pre neúplnosť a stratu vyšetrovacieho spisu sp. zn. 2 T 44/2012 a rovnako aj na okresný súd, ktorý v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Nt 103/2017 rozhodoval o jeho návrhu na povolenie obnovy konania s polovičným vyšetrovacím spisom. S ohľadom na neúplný vyšetrovací spis nemožno podľa sťažovateľa považovať rozhodnutia okresného súdu v oboch konaniach v jeho trestnej veci za spravodlivé a zákonné. Zároveň poukázal na skutočnosť, že u dvoch sudcov konajúcich v jeho veci v pôvodnom konaní možno pochybovať o zákonnosti a objektívnosti ich postupu. Ide o sudcu okresného súdu [REDAKOVANÉ] v súvislosti s jeho komunikáciou s [REDAKOVANÉ] a o sudcu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [REDAKOVANÉ] v súvislosti s ním spôsobenou autohaváriou. Sťažovateľ zároveň podáva sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní okresného súdu o jeho návrhu na povolenie obnovy konania (sp. zn. 1 Nt 103/2017), ktorý rozhodol až po 25 mesiacoch v jeho neprospech.

5. V doplnení ústavnej sťažnosti, ktorá bola doručená ústavnému súdu 28. júla 2020, sťažovateľ uviedol, že proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Nt 103/2017 z 23. októbra 2019 podal 9. decembra 2019 sťažnosť, v ktorej opätovne namietal neúplnosť spisu 2 T 44/2012 a ktorú doplnil 28. januára 2020. Následne 3. februára 2020 mu bolo doručené uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 Tos 1/2020 z 15. januára 2020 o zamietnutí jeho sťažnosti. Podľa sťažovateľa krajský súd rozhodol nepochopiteľne rýchlo, ešte skôr, než mu bolo doručené doplnenie sťažnosti. Okrem iného uviedol, že žiada, aby ústavný súd nariadil zrušenie rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 44/2012.

6. Ústavný súd vyzval sťažovateľa na odstránenie obsahových nedostatkov návrhu na začatie konania. V reakcii na uvedenú výzvu sťažovateľ požiadal ústavný súd o ustanovenie advokáta.

II.

Relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa § 37 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

10. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.

Predbežné prerokovanie návrhu

12. Ústavný súd, berúc do úvahy zásadu neformálnosti pri posudzovaní obsahovej stránky procesných úkonov (§ 39 ods. 2 zákona o ústavnom súde), podanie sťažovateľa vyhodnotil ako ústavnú sťažnosť podanú podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ podľa § 123 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde označuje porušovateľa, ktorým má byť okresný súd, a zároveň zrozumiteľne svoje podanie pomenúva ako sťažnosť. Ústavný súd zistil, že ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), ale neobsahuje všetky všeobecné a osobitné náležitosti návrhu na začatie konania a ústavnej sťažnosti (§ 43 a § 123 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľ neoznačil, ktoré základné práva a slobody mali byť v jeho prípade okresným súdom porušené. K sťažnosti neboli pripojené ani fotokópie právoplatných rozhodnutí, ktorými malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Zistené nedostatky vyúsťujú do nedostatočného návrhu na rozhodnutie vo veci samej. Sťažovateľ nedostatočne sformuloval sťažnostný petit, ktorý ako obsahovú náležitosť návrhu na začatie konanie vyžaduje taktiež § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

13. Sťažovateľ k svojej ústavnej sťažnosti nepripojil plnomocenstvo na zastupovanie advokátom, ako to predpokladá § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

14. Ústavný súd tak v zmysle § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľa vyzval na odstránenie uvedených nedostatkov jeho návrhu. V reakcii na túto výzvu sťažovateľ ústavný súd požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. K odstráneniu nedostatkov návrhu na začatie konania však nedošlo.

15. Podaná žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu pre ústavný súd znamená povinnosť skúmať, či sú v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť a že nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

16. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak je okrem iného daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť nie je oneskorená ani zjavne neopodstatnená. Ak ale ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a z výsledku jej posúdenia zistí, že v danom prípade nie je daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, znamená to, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda že nie je splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, v dôsledku čoho nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vyhovieť (I. ÚS 60/2019), a preto sa splnením tejto podmienky zaoberá ústavný súd v nasledujúcich častiach.

17. Z obsahu ústavnej sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ namieta nespravodlivý a nezákonný rozsudok okresného súdu sp. zn. 2 T 44/2012 z 30. mája 2013, a zároveň sa domáha jeho zrušenia, a nespravodlivé a nezákonné uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 Nt 103/2017 z 23. októbra 2019 a namieta aj zbytočné priet'ahy v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 1 Nt 103/2017.

III.1 K namietaným zbytočným priet'ahom v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 1 Nt 103/2017 o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania

18. K zbytočným priet'ahom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Nt 103/2017 došlo podľa názoru sťažovateľa tým, že o jeho návrhu rozhodol súd až po 25 mesiacoch. Ako už bolo uvedené, sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uvedenú skutočnosť neidentifikoval

ako porušenie svojho práva na prerokovanie veci zbytočných priet'ahov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Z dôvodu potreby vysporiadať sa so žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a z dôvodu, že napriek neúplnej formulácii tejto námietky sťažovateľom ju možno bez pochybností identifikovať ako porušenie práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru týkajúcu sa uvedených článkov.

19. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, IV. ÚS 224/2010).

20. Ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že v zmysle judikatúry ESLP pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, I. ÚS 5/02, A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 3. 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina : Poradca podnikateľa 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 9. mája 1985, *Décisions et rapports*, č. 60 (IV. ÚS 403/09)].

21. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že povinnosťou súdov vyplývajúcou zo základného práva účastníkov súdneho konania na prerokovanie ich veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a čl. 38 ods. 2 listiny) v kontexte medzinárodných

záväzkov Slovenskej republiky garantovať právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečiť odstránenie stavu právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu v primeranej dobe (obdobne napr. III. ÚS 111/04, III. ÚS 347/04, III. ÚS 11/05, III. ÚS 81/05, III. ÚS 107/06).

22. Pri obnove konania podľa príslušných ustanovení zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) môže byť toto právo porušené v zásade len v štádiu po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o povolení obnovy konania. V konaní o návrhu na obnovu konania – v štádiu do rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo rozhodnutia o zamietnutí návrhu na obnovu konania – nie je aplikovateľný čl. 48 ods. 2 ústavy (ani čl. 38 ods. 2 listiny) v časti týkajúcej sa základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, pretože nejde o rozhodovanie v merite veci (t. j. o vine sťažovateľa, resp. o oprávnenosti trestného obvinenia proti nemu) a o odstránenie stavu jeho právnej neistoty právoplatným súdnym rozhodnutím vo veci samej (obdobne napr. I. ÚS 63/05, III. ÚS 107/06, IV. ÚS 117/2011).

23. Právna neistota sťažovateľa bola odstránená právoplatným rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 44/2012 z 30. mája 2013 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 111/2013 z 4. decembra 2014. Napriek skutočnosti, že sťažovateľ nepripojil k svojej ústavnej sťažnosti kópie právoplatných rozhodnutí, uvedené skutočnosti si ústavný súd overil z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 66/2015 z 12. apríla 2017 dostupného na stránke www.nsud.sk.

24. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu (pozri napr. aj I. ÚS 444/2014, II. ÚS 264/2014, III. ÚS 772/2016, II. ÚS 667/2017) preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Nt 103/2017 po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikoval ako porušenie základného práva sťažovateľa na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.2 K namietanému nezákonnému a nespravodlivému rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 44/2012 z 30. mája 2013

25. Sťažovateľ vo vzťahu k rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 44/2012 z 30. mája 2013 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, namieta najmä neúplnosť, resp. stratu jeho vyšetrovacieho spisu a z toho vyplývajúci záver, že okresný súd ho odsúdil len na základe spisu jeho spoluobvinených. Zároveň uvádza svoje pochybnosti týkajúce sa sudcov [redacted] a [redacted], ktorí v jeho trestnej veci rozhodovali na okresnom súde, resp. na najvyššom súde.

26. Jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, a pritom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde].

27. Ústavný súd zistil, že konanie vedené pod sp. zn. 2 T 44/2012 bolo ukončené vydaním rozsudku z 30. mája 2013, ktorý nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 111/2013 zo 4. decembra 2014. O mimoriadnom opravnom prostriedku proti tomuto uzneseniu rozhodol najvyšší súd 12. apríla 2017 uznesením sp. zn. 1 Tdo 66/2015. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súde doručená 20. novembra 2019, t. j. po dva a pol roku.

28. Ústavná sťažnosť v časti týkajúcej sa rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 44/2012 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, bola podaná oneskorene, t. j. zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty, ktorú ustanovuje zákon o ústavnom súde na jej podanie, a z tohto dôvodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

III.3 K namietanému nezákonnému a nespravodlivému uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Nt 103/2017 z 23. októbra 2019

29. Uznesenie okresného súdu v konaní o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania považuje sťažovateľ za nezákonné a nespravodlivé z toho dôvodu, že súd rozhodoval na základe neúplného vyšetrovacieho spisu z pôvodného trestného konania.

30. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z podstaty princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07).

31. Sťažovateľ mohol proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podať sťažnosť (čo aj využil), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Krajský súd svoju právomoc rozhodnúť o jeho sťažnosti uplatnil. Výsledkom bolo zamietnutie sťažnosti uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tos1/2020 z 15. januára 2020. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

32. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta nezákonnosť uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 Nt 103/2017 z 23. októbra 2019, odmietol podľa § 132 ods. 1 v spojení s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

III.4 Záver vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

33. Zistenie o zjavnej neopodstatnenosti (III.1), o oneskorenosti (III.2) a o nedostatku právomoci (III.3) nutne vedie k záveru, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (III. ÚS 265/2014, I. ÚS 210/2019). Pretože nebol splnený jeden z troch predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu napriek nezdokladovaným osobným, majetkovým a zárobným pomerom ústavný súd nevyhoviel. Výzva na preukázanie majetkových pomerov by bola po zistení zrejme bezúspešného uplatňovania si nároku na ochranu ústavnosti neúčelná.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2021

Robert Šorl
predseda senátu